

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/1208 van 14 juni 2016
in de zaak 1314/0422/A/2/0410

In zake: de heer **Peter VERLINDEN**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Dirk LINDEMANS en Filip DE PRETER
kantoor houdende te 1000 Brussel, Keizerslaan 3
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

vertegenwoordigd door:
mevrouw Véronique ELSEMANS

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:* mevrouw **Anne-Marie SCHROYENS**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Kris LENS
kantoor houdende te 2800 Mechelen, Grote Nieuwendijkstraat 417
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 17 maart 2014 de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 30 januari 2014.

De deputatie heeft het administratief beroep van de tussenkomen de partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Mechelen van 20 september 2013 ingewilligd.

De deputatie heeft aan de tussenkomen de partij onder voorwaarden een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de regularisatie van het verbouwen van een woning, behalve voor wat de uitbouw ter hoogte van het achterste dakvlak (schrapping rood bouwplan) betreft.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 2800 Mechelen, Van Benedenlaan 44, met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie D, nummer 13K2.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomenende partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 19 april 2016, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Hilde LIEVENS heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Filip DE PRETER die verschijnt voor de verzoekende partij, mevrouw Véronique ELSEMANS die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Evert VERVAET die *loco* advocaat Kris LENS verschijnt voor de tussenkomenende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. TUSSENKOMST

Mevrouw Anne-Marie SCHROYENS verzoekt met een aangetekende brief van 15 mei 2014 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de tweede kamer heeft met een beschikking van 28 juli 2014 de tussenkomenende partij, die de aanvrager is van de stedenbouwkundige vergunning, toegelaten om in de debatten tussen te komen.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen. Het verzoek tot tussenkomst is ontvankelijk.

IV. FEITEN

Op 14 juni 2013 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomenende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Mechelen een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“verbouwen van een herenhuis”*.

Op 23 april 2013 werd proces-verbaal opgesteld voor het uitvoeren van niet vergunde werken. De ingediende aanvraag beoogt aldus de regularisatie van volgende werken:

- afbraak van aanbouwsels van de gelijkvloerse verdieping;
- uitbreiden van de gelijkvloerse verdieping tot een bouwdiepte van 22,90m en een hoogte van 4,10m;
- verbouwen van de aanbouw op de eerste verdieping; het volume wordt grotendeels behouden, maar het hellend dak wordt vervangen door een plat dak. Het plat dak wordt aangewend als terras;
- gevelwerken: in het achterste dakvlak van de hoofdbouw wordt een dakkapel voorzien. Deze dakkapel bevindt zich op 90cm van de rechtse perceelsgrens en is circa 3,60m breed. Het volume komt in hetzelfde vlak als de achtergevel, waarbij het raam tot 1m onder de kroonlijst komt. De kroonlijsthoogte van de dakkapel bedraagt 14m;

- het schrijnwerk, behalve de voordeur, is gewijzigd naar donker blauw aluminium schrijnwerk - de T-verdeling verdwijnt;
- de achtergevels worden afgewerkt met een grijze cementpleister;
- overige relevante wijzigingen: de zolderverdieping wordt ingericht als studio - nota vermeldt dat dit in latere fase gebeurt.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 5 augustus 1976 vastgestelde gewestplan 'Mechelen' gelegen in woongebied.

Het perceel is eveneens gelegen binnen de grenzen van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, 'Afbakening regionaalstedelijk gebied Mechelen', vastgesteld met een besluit van de Vlaamse Regering van 18 juli 2008. Met uitzondering van de deelgebieden waarvoor in dit ruimtelijk uitvoeringsplan voorschriften zijn vastgelegd, blijven de bestemmings- en inrichtingsvoorschriften onverminderd van toepassing.

Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Op de aanvraag is de stedenbouwkundige verordening 'geïntegreerd rioleringsbeleid', vastgesteld door de gemeenteraad op 28 januari 2004 en goedgekeurd door de verwerende partij op 26 februari 2004 (B.S. van 2 april 2004), van toepassing.

Ten tijde van de bestreden beslissing was op de aanvraag eveneens de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening 'het versterken van de woonkwaliteit' van toepassing. Door de goedkeuring van de 'stedenbouwkundige verordening van de stad Mechelen' door de verwerende partij op 2 april 2015 (B.S. van 15 april 2015), is dat thans niet meer het geval.

Naar aanleiding van het beperkt openbaar onderzoek, georganiseerd van 29 juli 2013 tot en met 27 augustus 2013, worden geen bezwaarschriften ingediend.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 8 januari 2014 een gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Mechelen weigert als volgt op 20 september 2013 een stedenbouwkundige vergunning aan de tussenkomende partij:

“ ...

- *de bouwdiepte van 22m90 is strijdig met de maximaal toegelaten bouwdiepte van 17m00 volgens de algemeen gehanteerde voorschriften in de provincie Antwerpen;*
- *het buitenschrijnwerk van de voorgevel dient in geschilderd hout, met gepaste raamverdeling en profilering te worden uitgevoerd;*
- *de studio is strijdig met de verordening van woonkwaliteit en komt niet in aanmerking als woongelegenheid;*
- *de aanvraag is niet in overeenstemming met de voorschriften verordening 'geïntegreerd rioleringsbeleid'.*

... ”

De tussenkomende partij tekent tegen deze beslissing op 24 oktober 2013 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 12 december 2013 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

De tussenkomende partij reageert op dit verslag met een juridische nota van 16 december 2013 die zij op de hoorzitting neerlegt.

Na de hoorzitting van 16 december 2013 beslist de verwerende partij op 19 december 2013 om haar uitspraak te verdagen voor aanvullend verslag, na *“bespreking met gedeputeerde Luk LEMMENS”*.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn aanvullend verslag van 23 januari 2014 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden behalve voor wat de uitbouw ter hoogte van het achterste dakvlak betreft.

De verwerende partij beslist op 30 januari 2014 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden behalve voor wat de uitbouw ter hoogte van het achterste dakvlak (schrapping rood bouwplan) betreft. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

2. (...)

De aanvraag is principieel in overeenstemming met de planologische bestemming van het gewestplan.

3. Het aangevraagde is in overeenstemming met de gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater (1 oktober 2004) en het gemeentelijk reglement voor de keuring van privéwaterafvoer (28 februari 2012).

Het aangevraagde is niet in overeenstemming met de voorschriften van de stedenbouwkundige verordening 'geïntegreerd rioleringsbeleid' (26 april 2004): de dakoppervlakte die afwatert naar de achtergevel bedraagt ca. 120m² en dit betekent dat er put van 6.000L ipv 5.000L voorzien moet worden.

Voorgaande wordt opgelegd als voorwaarde bij de stedenbouwkundige vergunningsbeslissing.

Uit het aangeleverde bouwplan valt af te leiden dat het aangevraagde ook niet in overeenstemming zou zijn met de voorschriften van de verordening 'versterken woonkwaliteit' (19 april 2007), meer bepaald voor wat betreft de aangeduide 'studio'. Het opdelen van een woning in meerdere woongelegenheden is volgens de verordening enkel mogelijk indien belde woningen voldoen aan de vereisten inzake woonkwaliteit. De 'studio' heeft geen buitenruimte, waardoor de 'studio' niet als woongelegenheden in aanmerking komt.

Beroeper verklaart echter dat er geen sprake is van de creatie van een volwaardige tweede woongelegenheden, zodat er ook geen sprake kan zijn van een schending van de verordening inzake woonkwaliteit. Het is immers zo dat de aanvraagster in haar woning een ruimte heeft willen voorzien om haar opgroeiende zoon op termijn een zekere hoeveelheid privacy te gunnen. De architect heeft deze ruimte vervolgens op de plannen en in de beschrijvende nota aangeduid als een in de toekomst te realiseren 'studio'. Het woord 'studio' zou aldus kunnen duiden op een nieuw te creëren afzonderlijke woongelegenheden. Uit het verslag van de hoorzitting (16 december 2013) blijkt echter dat het hier niet meer dan een grote kamer betreft, dewelke steeds binnen het geheel van de woning zal moeten blijven functioneren, niet louter wat betreft buitenruimte, doch ook voor wat betreft andere functies. Er is geen sprake van een eigen sanitaire voorziening, van

een eigen keuken, en dergelijke, waardoor het hier geen zelfstandig functionerende wooneenheid kan betreffen.

Aan de stedenbouwkundige vergunning wordt de voorwaarde gekoppeld dat kwestieus gebouw een eengezinswoning dient te blijven en dat er geen woongelegenheden bij gecreëerd kunnen worden.

4. De aanvraag is principieel in overeenstemming met de bepalingen in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) en haar uitvoeringsbesluiten.

5. Watertoets:

Volgens artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 en latere wijzigingen betreffende het integraal waterbeleid dient de aanvraag onderworpen te zijn aan de watertoets. Het besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 2006 en latere wijzigingen stelt nadere regels vast voor de toepassing van de watertoets. De aanvraag werd getoetst aan de kenmerken van het watersysteem, aan de doelstellingen en beginselen van artikel 5, 6 en 7 van het decreet integraal waterbeleid, en aan de bindende bepalingen van het (deel)bekkenbeheerplan.

Het voorliggende project heeft geen omvangrijke oppervlakte en ligt niet in een recent overstroomd gebied of een overstromingsgebied, zodat in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat het schadelijk effect beperkt is. Enkel wordt door de toename van de verharde oppervlakte de infiltratie van hemelwater in de bodem plaatselijk beperkt. Dit dient te worden gecompenseerd door de plaatsing van een hemelwaterput, overeenkomstig de normen vastgelegd in de geldende gewestelijke - gemeentelijke stedenbouwkundige verordening.

De voorgestelde regenwaterput heeft een inhoud van 5.000L en is bijgevolg niet in overeenstemming met de voorschriften van de verordening 'geïntegreerd rioleringsbeleid'; de dakoppervlakte die afwatert naar de achtergevel bedraagt ca. 120m² en dit betekent dat er put van 6.000L voorzien moet worden. Voorgaande wordt opgelegd als voorwaarde bij de stedenbouwkundige vergunningsbeslissing.

6 De aanvraag dient getoetst op de verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening. De overeenstemming met de goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen. Het aangevraagde werd met inachtneming van al deze aspecten onderzocht.

- Bij de beoordeling van het aangevraagde is rekening gehouden met de in de omgeving bestaande toestand.

Het perceel is gelegen aan de rand van de Mechelse binnenstad. De directe omgeving bestaat voornamelijk uit herenhuizen van drie bouwlagen.

Straatbeschrijving volgens de Inventaris bouwkundig erfgoed 'bouwen door de eeuwen heen': "Homogene bebouwing uit de tweede helft van de 19de en het begin van de 20ste eeuw verstoord door hogere appartementsgebouwen opgetrokken uit samengevoegde percelen. Veelal ongewone, heden gecementeerde of gedecapeerde burgerhuizen met eenvoudige lijstgevels, van drie traveeën en drie bouwlagen. • Getoogde of rechthoekige muuropeningen; arduinen lekdrempels (nummers 11, 12, 37-41, 43 met art-deco-inslag, 45 en 61-65). Enkele panden zijn verfraaid met balkons (nummers.8, 44, 57, 59, 62)."

De hoofdbouw telt drie bouwlagen onder zadeldak met achteraan een aantal aanbouwsels. De hoofdbouw is 11m diep. •

Ter hoogte van de linkse perceelsgrens is de woning ca. 25,50m diep (2,60m tot 3,70m hoog, deels koterijen), ter hoogte van de rechtse perceelsgrens bedraagt de diepte ca. 18m (3,70m hoog). Op de eerste verdieping bevindt zich ter hoogte van de linkse perceelsgrens een aanbouw van twee bouwlagen en is circa 5,90m diep en circa 2,80m breed (6,70m kroonlijsthoogte).

De voorgevel is bezet met een grijze cementpleister met schijnvoegen. Het buitenschrijnwerk is uitgevoerd in hout. De vensters zijn opgedeeld in een T-verdeling. De achtergevel en de rechtse zijgevel van de aanbouwen zijn eveneens bezet met een grijze pleister.

De werken aan het gebouw zijn reeds gestart en op 23 april 2013 is een PV opgesteld. (...)

- *Functionele Inpasbaarheid*

De bestaande functie van het gebouw, namelijk wonen, blijft behouden en is in principe functioneel inpasbaar in deze omgeving (woongebied volgens het gewestplan) waar de woonfunctie domineert.

De bestreden beslissing stelt dat de in de aanvraag voorziene 'studio' niet overeenstemt met de gemeentelijke verordening inzake woonkwaliteit, zodat deze niet voor vergunning in aanmerking komt. Concreet wordt gesteld dat de betrokken 'studio' niet over een buitenruimte zou beschikken. Uit het beroepschrift en het verslag van de hoorzitting van 16 december 2013 blijkt echter dat het niet de intentie van de aanvraagster is om met voorliggende aanvraag een volwaardige tweede woongelegenheid/studio te voorzien. Het zou niet meer dan een grote kamer betreffen dewelke steeds binnen het geheel van de woning zal moeten blijven functioneren, niet louter wat betreft buitenruimte, doch ook voor wat betreft andere functies. Voorgaande dient in de stedenbouwkundige vergunning te worden bevestigd via het opleggen van de voorwaarde dat er geen bijkomende woonentiteiten kunnen worden bij gecreëerd en de woning haar functie als eengezinswoning moet behouden (zie voorgaande motivering m.b.t. legaliteitstoets).

- *Mobiliteitsimpact*

Het mobiliteitsprofiel van de gevraagde functie blijft ongewijzigd. De impact op de lokale mobiliteit, met parkeerplaatsen op het openbaar domein, is eerder gering.

- *Schaal en ruimtegebruik*

De op het plan bestaande toestand aangeduide bouwdiepte van circa 25,50m bestaat ter plaatse reeds van voor de inwerkingtreding van het gewestplan Mechelen. Op het goedgekeurd bouwplan met betrekking tot de links aanpalende woning van 22 november 1962 staat de gelijkvloerse bouwdiepte van de woning in aanvraag reeds vermeld als meer dan 25m. Een historische luchtfoto dewelke beroeper bekwam via het NGI, zou voorgaande zelfs bevestigen. Bijgevolg kan er niet langer discussie bestaan over het gegeven dat de oorspronkelijke woning in zijn totaliteit vergund is of minstens geacht wordt vergund te zijn. De bouwdiepte van de betrokken woning is thans groter (>25m) dan de 22,90m bouwdiepte die met voorliggende plannen beoogd wordt, zodat de impact van de betrokken constructie alleszins ingeperkt wordt. Het aanvraagperceel is voldoende diep

waardoor de beoogde bouwdiepte allerm minst van aard is om de ruimtelijke draagkracht van het perceel of de omgeving te overschrijden.

Het geheel zal bovendien een meer moderne en verzorgde aanblik krijgen, hetgeen de plaatselijke aanleg enkel ten goede kan komen.

- *Visueel-vormelijke elementen*

De oorspronkelijke voorgevel wordt gekenmerkt door wit geschilderd houten schrijnwerk met T-verdeling, typerend voor gebouwen uit die periode.

Bij raadpleging van de inventaris bouwkundig erfgoed zoals deze gepubliceerd wordt op de website van het Agentschap Onroerend Erfgoed, blijkt het betrokken pand Van Benedenlaan 44 niet afzonderlijk geïnventariseerd te zijn. Alleszins is er geen enkel beschermingsbesluit m.b.t. het pand Van Benedenlaan bekend. De vermelding van betrokken pand in het boek van bouwen door de eeuwen heen, richt zich specifiek op aanwezige balkon, waaraan met voorliggende aanvraag niet geraakt wordt.

Beroeper ervaart de oorspronkelijke T-vormige vensterindeling - zoals deze thans enkel op de verdiepingen voorkomt - als ouderwets, onpraktisch en licht belemmerend. De beoogde kleur van het nieuwe buitenschrijnwerk zou niet blauw maar een sober antracietgrijs betreffen. Vraag is waarom er op kwestieus bouwplan sprake is van donkerblauw schrijnwerk, terwijl de aanvrager een grijze uitvoering prefereert, die visueel beter kan harmoniëren met de grijze cementbezetting van de voorgevel.

Aan weerszijden van de gevel in aanvraag bevinden zich modernistische (Van Benedenlaan nr. 42) of meer hedendaagse gevels (Van Benedenlaan nrs. 40 en 46), met een eerder sober/strak buitenschrijnwerk. Ook in de ruimere omgeving zijn tal van voorbeelden te vinden van historische panden waar van dergelijke materialen gebruik wordt gemaakt. Zelfs in het beschermde monument Brusselpoort werden vergelijkbare materialen gehanteerd in een opvallende kleur.

Gelet op de diversiteit in gebruikte gevelmaterialen in de omgeving, is het voorgestelde buitenschrijnwerk ruimtelijk aanvaardbaar.

In het achterste dakvlak van de hoofdbouw wordt een dakkapel voorzien. Deze dakkapel bevindt zich op 90cm van de rechtse perceelsgrens en is ca. 3,60m breed. Het volume komt in hetzelfde vlak als de achtergevel, waarbij het raam tot 1m onder de kroonlijst komt. De kroonlijsthoogte van de afzonderlijke constructie bedraagt 14m. Uitbouwen in achterste dakvlakken zijn niet kenmerkend voor de nabije omgeving. De voorgestelde, enigszins grootschalige dakkapel wordt voorzien ter hoogte van de zolderruimte. Aangezien deze wordt ingericht als een kamer dewelke steeds binnen het geheel van de woning zal moeten blijven functioneren, en het hier niet toegelaten is om een zelfstandige wooneenheid te creëren, kan een grootschalige dakkapel - plaatselijke creatie vierde bouwlaag - ruimtelijk niet worden aanvaard. Bijgevolg wordt deze uitbouw ter hoogte van het achterste dakvlak in rood op de plannen geschrapt.

- *Comfort*

Voorliggende aanvraag beoogt een verbetering van het wooncomfort van deze eengezinswoning. De versnipperde structuur van achterbouwen maakt plaats voor één grote ruimte. Op de tussenverdieping wordt een kantoortje voorzien. Behalve voor wat betreft de voordeur, wordt het enkel glas vervangen door dubbele beglazing.

- *Hinderaspecten*

Er zijn geen noemenswaardige elementen van eventuele ruimtelijke hinder voor de aangelande percelen. Het aangevraagde is in overeenstemming met de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek: Titel IV - Hoofdstuk II - Afdeling III. Uitzichten op het eigendom van de nabuur.

Algemene conclusie:

De aanvraag is in overeenstemming met de decretale en reglementaire bepalingen, op voorwaarde dat

- *er wordt voorzien in een hemelwaterput van 6.000 l i.p.v. 5000 l;*
- *het oorspronkelijk aantal wooneenheden (1) behouden blijft - er geen wooneenheden bij gecreëerd worden.*

De aanvraag kan vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening worden aanvaard uitgezonderd voor wat betreft de uitbouw ter hoogte van het achterste dakvlak (schrapping rood bouwplan).

De deputatie sluit zich aan bij het aangevuld verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 23 januari 2014 en maakt de inhoud ervan tot haar eigen motivering en gelet op de tijdens de hoorzitting neergelegde stukken.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat het beroep tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 3 en 7 (zoals van toepassing op het ogenblik van de aanvraag) van het Besluit van de Vlaamse Regering van 5 mei 2000 betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsaanvragen en aanvragen tot verkavelingswijziging (hierna "Besluit Openbare Onderzoeken"), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet met toepassing van artikel 159 van de Grondwet.

In een eerste onderdeel voert de verzoekende partij aan dat zij als eigenaar (sedert 4 mei 2012) van het aanpalend pand geen kennisgeving ontving in het kader van het openbaar onderzoek hoewel de aanvraag in de uitbreiding van een gemene muur (artikel 5 Besluit Openbare onderzoeken) voorziet.

Zij stelt dat de gemeente nochtans wist dat zij eigenares was van het aanpalend pand (eigen bouwdoossier en vergunning van 30 november 2012 en reeds ontvangst van onroerende voorheffing van betreffende eigendom). Zij verwijst tevens naar het advies van de dienst

monumentenzorg van 29 oktober 2012 waarin zij vermeld wordt als nieuwe eigenaar van de woning in de Benedenlaan 42.

Het is volgens de verzoekende partij aan de verwerende partij om te bewijzen dat de stad, die voor het opzoeken van de namen en adressen van de aanpalende eigenaars enkel naar de kadastrale informatie mag teruggrijpen indien zij niet beschikt over recentere informatie, bij de start van het openbaar onderzoek nog geen recentere informatie had. Volgens de verzoekende partij heeft de stad zich minstens niet op zorgvuldige wijze gekweten van haar taak.

Met het tweede onderdeel, aangevoerd in ondergeschikte orde voor zover het eerste onderdeel ongegrond zou bevonden worden, voert de verzoekende partij de onwettigheid aan van artikel 7, lid 4 en 5, van het Besluit Openbare Onderzoeken. Als aangenomen wordt dat dit artikel (in het specifieke geval van een beperkt openbaar onderzoek) tot gevolg kan hebben dat wie geen eigenaar meer is van een onroerend goed kan worden aangeschreven en diegene die wél eigenaar is (maar die als dusdanig nog niet via het kadaster gekend is door de stad omdat die nog geen recente informatie van het kadaster heeft gekregen) niet, is er volgens de verzoekende partij sprake van een verschillende behandeling die niet evenredig is met het nagestreefde doel van inspraak van belanghebbenden: de mogelijkheid om, desgewenst, bezwaren en opmerkingen te formuleren. Dit kan, volgens verzoekende partij, op eenvoudige wijze voorkomen worden door te voorzien in een aanplakking.

Omdat de aangehaalde problematiek enigszins vergelijkbaar is met de integratiespoorproblematiek waarbij is aanvaard dat argumenten van efficiëntie kunnen leiden tot een verschil in behandeling behalve wanneer dit tot gevolg heeft dat personen worden beknot in hun inspraakmogelijkheden vraagt de verzoekende partij om artikel 7, lid 4 en 5, van het Besluit Openbare Onderzoeken met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te laten.

2.

De verwerende partij antwoordt ten aanzien van het eerste onderdeel dat de stad Mechelen op 25 juli 2013 beschikte over de kadastragegevens 'toestand 01.01.2012' zoals bevestigd door het kadaster zelf.

De verwerende partij legt uit dat de kadastragegevens voor 2013 op de datum van de opmaak van de brieven inzake het openbaar onderzoek (1 juli 2013) en de versturing ervan (25 juli 2013) door de diensten van het kadaster nog niet aan de stad aangeleverd waren. Dat gebeurde pas op 20 augustus 2013, zodat de stad zorgvuldig handelde, zich steunend op de meest recente, door het kadaster verstrekte informatie. Dat verzoekende partij reeds een stedenbouwkundige vergunning had bekommen voor het aanpalend pand, doet daar volgens verwerende partij geen afbreuk aan. Een aanvrager is immers niet noodzakelijk eigenaar en het is ook niet de taak van de vergunningverlenende overheid om de hoedanigheid van de aanvrager na te gaan.

Het tweede onderdeel is volgens de verwerende partij onontvankelijk omdat kritiek op een decreet/uitvoeringsbesluit niet de bevoegdheid van de Raad is.

3.

De tussenkomenende partij voegt hieraan toe dat het middel onontvankelijk is in de mate het niet gericht is tegen de bestreden beslissing, maar wel tegen de in eerste aanleg genomen beslissing.

Voor het overige stelt zij ten aanzien van het eerste onderdeel dat wat verzoekende partij verwacht, veel verder gaat dan hetgeen van een zorgvuldige overheid kan worden verwacht en alleszins veel verder dan hetgeen artikel 7, 5e lid van het Besluit Openbare Onderzoeken vereist. Het is niet omdat de dienst monumentenzorg van de stad op 29 oktober 2012 aangeeft te weten dat verzoekende partij het pand in de Van Benedenlaan 42 aankocht, dat de stad, geconfronteerd met (volgens verzoekende partij verouderde) eigendomsgegevens van het kadaster, uit eigen beweging de correcte identiteit van een eigenaar moet natrekken.

Ten aanzien van het tweede onderdeel stelt de tussenkomende partij dat niet kan worden ingezien waar sprake zou zijn van discriminatoire regelgeving nu de betrokken regelgeving nergens enig onderscheid tussen verschillende categorieën van eigenaars invoert.

Verzoekende partij toont ook niet aan beknót te zijn in haar mogelijkheden tot bezwaar en inspraak. Zij erkent in haar verzoekschrift zelfs kennis te hebben genomen van de bouwplannen toen haar is verzocht deze voor akkoord te ondertekenen en de zorgvuldige verkoper van een onroerend goed die (blijkbaar geruime tijd na de verkoop) nog aangetekende briefwisseling met betrekking tot dit onroerend goed ontvangt, zal zijn koper toch wel in kennis stellen van de ontvangst van dergelijk aangetekend schrijven? De tussenkomende partij meent dat er geen sprake is van een beweerde ongelijke behandeling.

4.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog dat de verwerende en de tussenkomende partij de verplichting om de eigenaars van de aanpalende percelen op te zoeken op een zeer rigide wijze interpreteren: van zodra de stad de informatie (hoe oud zij ook mag wezen) heeft ontvangen van het kadaster, zou zij voldaan hebben aan haar verplichting. Een zorgvuldig stadsbestuur zou nochtans, als eindverantwoordelijke voor het organiseren van een openbaar onderzoek, overgaan tot het zoeken van recentere informatie. Het heeft een actieve onderzoekplicht. En zelfs al kan een vergunningsaanvraag worden ingediend door personen die geen eigenaar zijn, wist de stad in dit geval perfect dat de verzoekende partij wel degelijk de nieuwe eigenaar was van het aanpalend pand.

De Raad als administratief rechtscollege moet trouwens ook een onwettig besluit buiten toepassing laten en uit het feit dat de tussenkomende partij de verzoekende partij verzocht om de plannen te ondertekenen voor akkoord kan volgens de verzoekende partij niets afgeleid worden omdat er op dát ogenblik nog geen aanvraag is. Het enige vaststaande element is dat de huidige eigenaar geen aangetekend schrijven heeft ontvangen en hierdoor zijn rechten op bezwaar en inspraak werden geschonden.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partij voert in essentie in het eerste onderdeel van dit middel aan dat zij door de stad Mechelen niet in kennis werd gesteld van het beperkt openbaar onderzoek dat werd gehouden over de aanvraag ingediend door de tussenkomende partij, en dit terwijl de stad op de hoogte was van het feit dat zij reeds eigenares was van het aanpalende pand.

In de mate het beroep gericht is tegen 'de in eerste aanleg genomen beslissing' en in de mate verzoekende partij zich richt tegen de 'houding van de stad' op zich, is het middel niet ontvankelijk.

Krachtens artikel 4.8.2, tweede lid, 1° VCRO dient de Raad zich als administratief rechtscollege uit te spreken over beroepen ingesteld tegen vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of bestuurlijke stilzwijgende beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afleveren of weigeren van een vergunning.

In zoverre de verzoekende partijen in hun middelonderdeel kritiek leveren op de houding en de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Mechelen van 20 september 2013, dat ingevolge de devolutive werking van het administratief beroep geacht moet worden niet langer meer te bestaan, betreft dit geen kritiek op de bestreden beslissing van de verwerende partij en is de Raad niet bevoegd er uitspraak over te doen. Die beslissing van het college is immers geen in laatste administratieve aanleg genomen vergunningsbeslissing.

Bovendien is wat de stad Mechelen al dan niet doet of moe(s)t doen, niet relevant in verhouding tot wat de verwerende partij beslist en hoe zij dat doet.

De verzoekende partij werpt in haar inleidend verzoekschrift ook niet op dat de verwerende partij een nieuw openbaar onderzoek had moeten laten organiseren, ook al vermeldt de bestreden beslissing in titel 8 een beperkt openbaar onderzoek zonder bezwaarschriften. De verzoekende partij klaagt in haar verzoekschrift ook geen onzorgvuldigheid aan in hoofde van de verwerende partij nu deze geen afweging heeft kunnen maken van haar eventuele bezwaren.

Het eerste middelonderdeel moet verworpen worden.

2.

Vanuit een vermeende schending van het gelijkheidsbeginsel vraagt de verzoekende partij in haar tweede middelonderdeel om artikel 7, lid 4 en lid 5 van het Besluit Openbare Onderzoeken op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te laten.

Het komt aan de Raad als administratief rechtscollege toe om het Besluit Openbare Onderzoeken te toetsen op de wettigheid en desgevallend op grond van artikel 159 Grondwet buiten toepassing te laten wegens onwettigheid.

Bedoelde regelgeving voert echter geen onderscheid tussen verschillende categorieën van eigenaars in, wél een verschil in bekendmaking van een aanvraag in die zin dat een openbaar onderzoek in principe een aanplakking vereist, maar niet in geval van een ‘beperkt’ openbaar onderzoek. Bij een beperkt openbaar onderzoek moeten, overeenkomstig artikel 7, vierde lid van het Besluit Openbare Onderzoeken, alleen de eigenaars van de aanpalende percelen in kwestie in kennis gesteld worden en vervalt de formaliteit van de aanplakking. In het geval de aanpalende eigenaar de bouwplannen voor akkoord ondertekent, valt zelfs ook de persoonlijke kennisgeving weg.

Het gaat de verzoekende partij trouwens ook alleen maar om een verschil naar praktische uitvoering van bedoelde regelgeving in het geval van een beperkt onderzoek, te wijten aan de feitelijke omstandigheden waarover de Raad geen zeggenschap heeft.

3.

In dit middelonderdeel toont de verzoekende partij ook niet aan beknot te zijn in haar mogelijkheden tot bezwaar en inspraak. Zij beperkt zich in haar verzoekschrift louter tot een algemene theoretische uiteenzetting aangaande het openbaar onderzoek als ‘substantiële pleegvorm’ door enkel te benadrukken dat het openbaar onderzoek enerzijds voorgeschreven is om wie wil, de mogelijkheid te bieden een bezwaarschrift in te dienen en, anderzijds, ook de bevoegde overheid de nodige inlichtingen en gegevens te verstrekken om met kennis van zaken te kunnen oordelen.

Pas met haar wederantwoordnota haalt verzoekende partij aan dat zij als *‘huidige eigenaar geen mogelijkheid heeft gehad om tijdens het openbaar onderzoek een bezwaar in te dienen en dus beknot werd in zijn inspraak net doordat hij geen aangetekend schrijven heeft ontvangen’*, wat haar raadsman ook herhaalt ter zitting. Dit aanvullend betoog van de verzoekende partij dient beschouwd te worden als een ongeoorloofde uitbreiding van het middelonderdeel dat reeds dienstig in het initiële verzoekschrift kon worden ingeroepen. Deze uitbreiding is onontvankelijk.

Het arrest van 30 april 2013 met nummer A/2013/0174 waarnaar de verzoekende partij verwijst ten slotte, is overigens niet dienstig aangezien dit het aanschrijven van een belanghebbende tijdens twee opeenvolgende openbare onderzoeken over dezelfde aanvraag betreft, op het adres van haar eigendom, terwijl uit het bezwaar van betrokkene bij het tweede openbaar onderzoek duidelijk

bleek dat haar maatschappelijke zetel elders gevestigd was. In het huidige dossier wordt evenwel door de verzoekende partij een vergelijking gevraagd van twee openbare onderzoeken over twee verschillende aanvragen.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In dit middel roept de verzoekende partij de schending in van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van artikel 4.3.1 VCRO en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel voert de verzoekende partij aan dat de erfgoedwaarde van haar aanpalende pand, dat opgenomen is in de inventaris van het bouwkundig erfgoed, niet mee in de beoordeling is betrokken.

De aanvraag houdt immers de verhoging van een kenmerkende trapsgewijs aflopende scheidingsmuur in op een dergelijke wijze dat de lichtinval in de keuken van het geïnteriseerde pand van de verzoekende partij wordt beperkt. Deze lichtinval werd dermate belangrijk geacht dat de door de verzoekende partij gevraagde verlenging van haar terras uit haar vergunning tot verbouwen van 30 november 2012 werd gesloten en dus geweigerd is. Zij meent dat de verhoging van de scheidingsmuur en de vermindering van de lichtinval een relevant cultuurhistorisch aspect is dat bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening had moeten betrokken worden.

Met het tweede onderdeel reageert de verzoekende partij tegen de mogelijke inkijk vanaf door het aangevraagde voorziene terras op de eerste verdieping. Dit zou niet in de beoordeling betrokken zijn daar de verwerende partij zich beperkt tot het standaardmotief dat er *“geen noemenswaardige elementen van eventuele ruimtelijke hinder voor de aangelande percelen zijn”*.

In het derde onderdeel bekritiseert de verzoekende partij de toegelaten bouwdiepte, in afwijking van het oordeel van het college.

De op het “plan bestaande toestand” aangeduide grotere bouwdiepte over een deel van de breedte van het perceel (zie linker perceelsgrens) verantwoordt volgens haar geen dergelijke bouwdiepte over de ganse perceelsbreedte als bestemming én verzwaring van de weinig duurzame bestaande situatie, minstens motiveert de verwerende partij niet waarom zij dat hier aanvaardt.

Evenmin zou de bestreden beslissing rekening houden met de hoogte van de voordien bestaande en nieuw op te richten constructies: de bestaande achterbouw van de te verbouwen woning is op het diepste punt (ongeveer 25,50 meter) niet hoger dan +/- de laatste trap van de scheimuur tussen beide aanpalende panden (+/- 3 meter boven het tuinniveau van de verzoekende partij), terwijl het vergunde volume ongeveer 5 meter boven het tuinniveau uitkomt. De bewering dat de *“impact ingeperkt wordt”*, geeft volgens verzoekende partij geen blijk van een zorgvuldige beoordeling.

2.

De verwerende partij antwoordt ten aanzien van het eerste onderdeel dat de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad niet verder reikt dan de vraag of de beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is en dat de verzoekende partij niet verder komt dan vage, algemene vaststellingen zonder deze concreet te maken. De onwenselijkheid van de vergunning in hoofde van de verzoekende partij toont trouwens de onwettigheid ervan niet aan.

Met betrekking tot het tweede onderdeel benadrukt de verwerende partij opnieuw de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad. Verwijzend naar de motivering van de bestreden beslissing stelt zij dat de beoordeling geenszins kennelijk onzorgvuldig of onredelijk is en dat de verzoekende partij opnieuw het tegendeel niet aantoont. Zij lijkt veeleer aan te sturen op een uitspraak van de Raad over de opportuniteit van de bestreden beslissing.

Ten aanzien van het derde onderdeel verwijst de verwerende partij naar haar uiteenzetting onder het eerste en het tweede middelonderdeel.

3.

De tussenkomende partij voegt hieraan nog toe dat de uiterst beperkte ophoging van de scheidingsmuur nooit van aard kan zijn om een wezenlijke vermindering van de lichtinval bij de verzoekende partij te veroorzaken, temeer gelet op de aanwezigheid van een enorme boom in de achtertuin van verzoekende partij, pal op de grensscheiding met haar perceel. Ter staving voegt zij van deze situatie een foto bij.

Het dakterras op de eerste verdieping is volledig inpandig/achteruitgetrokken, zodat niet kan ingezien worden hoe dat enigerlei impact op de privacy van verzoekende partij zou kunnen hebben.

Het is volgens de tussenkomende partij ook zeker niet kennelijk onredelijk om te vertrekken van de ter plaatse bestaande toestand: wat had haar immers tegengehouden om de bestaande constructies desgevallend, op de bestaande bouwdiepte, te verbeteren? De voorziene bouwdiepte is beperkter dan de bestaande toestand.

De tussenkomende partij benadrukt nog de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de verwerende partij inzake de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening.

4.

In haar wederantwoordnota stelt de verzoekende partij nog dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er werd getoetst aan de cultuurhistorische aspecten en het privacy-aspect, in weerwil van wat zowel de verwerende als de tussenkomende partij ten aanzien van het eerste en het tweede middelonderdeel zeggen. Er is gebruik gemaakt van een algemeen motief, een 'passe-partout', zonder enige concrete toetsing:

De motivering over de schaal, het ruimtegebruik en de hinderaspecten is volgens verzoekende partij ook niet relevant en verwijst niet naar de cultuurhistorische aspecten noch naar het privacyaspect.

Er is volgens haar ook geen 'verwaarloosbare', maar wel een 'significante' verhoging ten opzichte van de situatie die voorheen bestond, en de boom van verzoekende partij is van geen belang in de huidige zaak. Het inpandig dakterras kan trouwens ook invloed hebben op de privacy: het is en blijft immers een terras met uitzicht op het eigendom van verzoekende partij.

De bouwdiepte van de bestaande toestand ten slotte is wel beschreven in de bestreden beslissing, maar werd niet verder bij de uiteindelijke beoordeling van de schaal en het ruimtegebruik betrokken. Het probleem stelt zich dus op het niveau van de motivering, temeer daar de stad de bouwaanvraag in eerste aanleg weigerde op basis van een concreet motief.

Beoordeling door de Raad

1.

Bij de beoordeling van de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening beschikt de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid. De verwerende partij moet de

overeenstemming van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening toetsen aan de relevante decretale aandachtspunten en aan de criteria uit artikel 4.3.1, §2, eerste lid VCRO. Zij moet daarbij rekening houden met de in de omgeving bestaande toestand en kan, maar is geenszins verplicht rekening te houden met beleidsmatig gewenste ontwikkelingen. Zij moet in haar beoordeling ook rekening houden met ingediende bezwaren en adviezen.

Wanneer de verwerende partij afwijkt van doorheen de administratieve procedure uitgebrachte adviezen of standpunten aangaande een relevant en te beoordelen aspect, geldt in principe dat zij haar beslissing op dat punt des te zorgvuldiger dient te motiveren. Het gegeven dat de betrokken adviezen of standpunten niet punt voor punt moeten weerlegd worden, doet aan het bovenstaande geen afbreuk. De verwerende partij moet aangeven of afdoende laten blijken waarom zij de argumentatie in het advies of in het andersluidend standpunt niet volgt. Het louter tegenspreken van die argumentatie volstaat derhalve niet. Uit de bestreden beslissing moet blijken waarom in tegengestelde zin wordt beslist.

Het komt de Raad niet toe zijn beoordeling van de eisen van een goede ruimtelijke ordening in de plaats te stellen van die van de vergunningverlenende overheid. De Raad heeft wel als taak om aan de hand van de concrete gegevens van de zaak na te gaan of de verwerende partij de feiten waarop haar beoordeling steunt, correct heeft vastgesteld en of zij op grond daarvan in redelijkheid heeft geoordeeld.

Het is aan de verzoekende partij, die de verenigbaarheid van het aangevraagde met de goede ruimtelijke ordening betwist, om aan te tonen dat de verwerende partij ofwel foutief, ofwel kennelijk onredelijk oordeelt dat de aanvraag verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening.

Om te voldoen aan de formele en materiële motiveringsplicht moet de verwerende partij de met de ruimtelijke ordening verband houdende redenen vermelden waarop zij haar beslissing steunt, zodat een belanghebbende met kennis van zaken de beslissing kan aanvechten. De in de bestreden beslissing opgegeven motieven moeten bovendien afdoende zijn.

Deze motiveringsverplichting houdt in dat er voor de genomen administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer betekent dat die motieven moeten steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Deze motieven moeten in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld worden.

2.

2.1

De bestreden beslissing houdt duidelijk wel rekening met de 'straatbeschrijving volgens de Inventaris' en de vermelding van het pand 44 voor wat betreft het aanwezige balkon, waaraan de aanvraag niet raakt, naast de vergund geachte staat van de woning in totaliteit en de als kamer in te richten dakkapel in het achterste dakvlak van de hoofdbouw, ter hoogte van de zolder, die uiteindelijk ook wordt geschrapt.

De verzoekende partij toont niet concreet aan dat de trapsgewijze aflopende scheidingsmuur een dermate kenmerkende erfgoedwaarde heeft, dat deze niet in aanmerking zou komen voor verhoging.

Het eerste middelonderdeel is niet gegrond wat betreft het niet beoordelen van cultuurhistorische aspecten. Wat de lichtinval betreft verwijst de Raad naar de bespreking onder randnummer 2.2.

2.2

De bestreden beslissing bevat echter geen argumentatie met betrekking tot de mogelijke inijk vanaf het terras (plat dak) op de eerste verdieping. Het onderdeel "Hinderaspecten", dat bepaalt

dat *‘Er geen noemenswaardige elementen (zijn) van eventuele ruimtelijke hinder voor de aangelande percelen’* is niets meer dan een loutere standaardformulering en is dan ook geen afdoende en concrete motivering.

Bovendien blijkt de inpandigheid van het terras, zoals thans opgemerkt door de tussenkomende partij en zoals ook blijkt uit de fotoreportage van de verzoekende partij, geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing.

Hetzelfde kan gesteld worden met betrekking tot de verhoging van de achterbouw en de eventuele invloed daarvan naar licht- en zichthinder voor de aangelanden.

Bedoelde fotoreportage illustreert het verschil in hoogte van de bestaande en nieuwe gelijkvloerse verdieping, in combinatie met de bouwdiepte na (ver)nieuwbouw, wat echter geenszins in de motieven van de bestreden beslissing tot uiting komt. De beoordeling dat de *‘impact ingeperkt wordt’* – in die zin dat er minder diep wordt gebouwd dan aanvankelijk - is ook geen zorgvuldige beoordeling, temeer daar de nieuwe bestemming nu volledig *‘hoofdbouw’* is. Dergelijke beoordeling zegt ook niets over de hoogte van het nieuw op te richten gedeelte. Ook hier kan de overweging dat *‘er geen noemenswaardige elementen (zijn) van eventuele ruimtelijke hinder voor de aangelande percelen’* niet als een afdoende en zorgvuldige beoordeling van de mogelijke hinderaspecten beschouwd worden.

De op het “plan bestaande toestand” aangeduide grotere bouwdiepte over een deel van de breedte van het perceel (zie linker perceelsgrens) verantwoordt op zich ook geen aanzienlijk grotere bouwdiepte over de ganse perceelsbreedte dan bij de burelen.

Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, in samenhang met artikel 4.3.1 VCRO en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Het middel is gegrond wat het tweede en derde onderdeel betreft.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van mevrouw Anne-Marie SCHROYENS is ontvankelijk.
2. De Raad vernietigt de beslissing van de verwerende partij van 30 januari 2014, waarbij aan de tussenkomende partij de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend onder voorwaarden voor de regularisatie van het verbouwen van een woning, met uitzondering van de uitbouw ter hoogte van het achterste dakvlak (schrapping rood bouwplan), op het perceel gelegen te 2800 Mechelen, Van Benedenlaan 44, met kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie D, nummer 13K2.
3. De Raad beveelt de verwerende partij een nieuwe beslissing te nemen over het administratief beroep van de tussenkomende partij en dit binnen een vervaltermijn van 4 maanden te rekenen vanaf de betekening van dit arrest.
4. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verwerende partij.
5. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van de tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 14 juni 2016, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, tweede kamer, samengesteld uit:

Hilde LIEVENS, voorzitter van de tweede kamer,

met bijstand van

Hildegard PETTENS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de tweede kamer,

Hildegard PETTENS

Hilde LIEVENS